

דו"ח מחקר

הכוונה מחדש של חקר מניעת הפשע ומדיניות אכיפת החוק – מגורמים לפשיעה להקשר הפשע

פרופ' דוד ויסבורד

המכון לקרימינולוגיה, הפקולטה למשפטים, האוניברסיטה העברית

חקר מניעת הפשע ומדיניות אכיפת החוק עסקו באופן מסורתי בעבריינים או בעבריינים בפוטנציה. חוקרים ניסו להגדיר אסטרטגיות, שירתיעו אנשים ממעורבות בפשע או ישקמו אותם באופן שלא ירצו עוד לבצע פעולות פשיעה. בשנים האחרונות התמקדו מאמצי מניעת הפשע לעתים קרובות בשלילת היכולת של עבריינים מסוכנים לפגוע באזרחים שומרי חוק. בוויכוח הציבורי על מדיניות מניעת הפשע, אסטרטגיות אלו מוגדרות, בדרך-כלל, כגישות מתחרות, אך משותפת להן הנחה מרכזית לגבי חקר מניעת הפשע ומדיניות אכיפת החוק – מאמצים להבנת הפשע ולפיקוח עליו חייבים להתחיל בעבריינין. בכל הגישות הללו, המוקד של מניעת פשע הוא בבני-אדם ובמעורבותם בפשיעה.

למרות שהנחה זו ממשיכה לשלוט בחקר מניעת הפשע ובמדיניות המשטרתית (Brantingham and Felson, 1994; Brantingham, 1990), הועלתה גישה שונה מאוד, המבקשת לשנות את מוקד מניעת הפשע. הגישה החדשה פותחה בעיקר כתגובה לכשלונות של תיאוריות ותכניות מסורתיות. שנות השבעים, אשר חזו בהתנפצות הנחות מסורתיות אודות יעילות מאמצי מניעת הפשע (ראה, לדוגמא, Lipton et al., 1975; Martinson, 1974; Sechrest et al., 1979), הובילו להערכה מחדש של חקר מניעת הפשע ומדיניות אכיפת החוק (Visher and Weisburd, 1997). עבור רבים מקרב אנשי אקדמיה ומקובעי המדיניות, המשמעות הייתה חשיבה מחודשת על ההנחות הקרימינליות ועל הדרך, שבה ניתן יהיה למנוע מעבריינים להשתתף בפשע. אולם, אחרים הציעו הכוונה מחדש קיצונית יותר של מאמצי מניעת פשע. הם טענו, שהשינוי חייב לבוא לא במונחים של אסטרטגיות או תיאוריות ספציפיות, שהיו בשימוש, אלא במונחים של יחידת הניתוח, שמהווים את הבסיס לפעילות למניעת הפשע. פעילות חדשה זו למניעת פשע מתמקדת לא בעבריינים אלא בקונטקסט (הקשר) שבו מתרחש פשע.

גישה זו, שבדרך-כלל קשורה למניעת פשע מצבי, מנסה לפתח הבנה טובה יותר של

פשיעה ואסטרטגיות יעילות יותר של מניעת פשע באמצעות התחשבות בסביבות פיזיות, ארגוניות וחברתיות, שמאפשרות את התרחשות הפשע (Brantingham and Brantingham, 1990; Clarke, 1980, 1983, 1992, 1995a; Cornish and Clarke, 1986). הגישה המצבית אינה מתעלמת מעבריינים; היא רק מציבה אותם כחלק אחד מתוך משוואת מניעת פשע רחבה יותר, המתרכזת בקונטקסט של הפשע. היא דורשת שינוי בגישה כלפי מניעת פשע, מגישה המתעניינת רק במבצעי הפשע, לגישה המתבוננת קודם כול בסביבות להתרחשות פשע בסביבות מסוימות. היא מעבירה את מוקד העניין לקונטקסט של הפשע, ואת העברייין, מבצע הפשע המסורתי, היא מציבה כאחד מהגורמים המשפיעים על קונטקסט הפשע. דו"ח מחקר זה טוען, שהכוונה מחדש של חקר מניעת פשע ומדיניות אכיפת החוק מהסיבות לפשיעה אל הקונטקסט של הפשע, מבטיחה יותר. הוא גם טוען, שיש צורך במחקר רב יותר בטרם ניתן יהיה להניח, ששינוי זה במוקד יוביל למדיניות מוצלחת יותר של מניעת פשע. דו"ח זה סוקר את הגורמים, אשר עיכבו את התפתחות הגישה המצבית לחקר ולמדיניות מניעת הפשע בעבר, ואת אלה שתרמו להשפעתה הגוברת בשנים האחרונות. הדו"ח משווה את תקיפותה של גישה זו עם גישות מסורתיות יותר למניעת פשע; מזהה תחומים, שבהם מניעת פשע מצבית הביאה לתובנות חדשות לגבי בעיית הפשיעה ולגבי תגובות אפשריות כלפיה; דן בחוזקן של ראיות, התומכות באסטרטגיות מצביות למניעת פשע, וממליץ על פיתוח סדר יום מחקרי, המאפשר מחקר ביקורתי של הנחות המניעה המצבית, ע"י שיפור שיטות הערכה, והרחבת גבולות המחקר הקיים מעבר לבעיות מניעת הפשע.

מדוע חקר מניעת הפשע ומדיניות אכיפת החוק המסורתיים התעלמו מהקונטקסט של הפשע

במרכז המניעה המצבית נמצא מושג ההזדמנות (Clarke, 1995b; Cornish, 1993). בניגוד לגישות מניעת הפשע, המבוססות על העברייין, מניעת פשע מצבית מתחילה במבנה ההזדמנות של סיטואציית הפשע. במושג מבנה ההזדמנות, הדוגלים בפרספקטיבה זו אינם מתכוונים למבנה החברתי הרחב של הזדמנויות, הנמצא בבסיס המניעים האינדיווידואליים לפשיעה (ראה, לדוגמא, Merton, 1938) אלא למרכיבים המצביים המידיים של הקונטקסט של פשיעה. גישתם למניעת פשע היא לנסות להפחית את ההזדמנויות לפשע במצבים ספציפיים. הדבר עשוי לכלול מאמצים פשוטים וגלויים כמו הערמת קשיים בהשגת המטרה (לדוגמא, Matthews, Poyner et al., 1988; Webb and Laycock, 1992) או פיקוח על הגישה (למשל, Matthews,

ולעתים קרובות מונחה בעקבות ההגיון הפשוט של איך להתמודד עם בעיות פשע, שכבר מזמן נתפסות כמקובלות על-ידי אזרחים ועל-ידי אנשי מקצוע, העוסקים במניעת פשע ברמה היומיומית של הגנה על רכוש או הפחתת שיעורי קורבנות (Tonry and Farrington, 1995). התנגדות לגישה זו כמעט מראשיתה הייתה בקרב אנשי אקדמיה ומתווי המדיניות, אשר עסקו בחקר מדיניות מניעת פשע.

התנגדות זו, לרוב, באה לידי ביטוי ביחס לבעיית ההעברה (Farrington et al., 1993:4); אשר מתייחסת למעבר לפשע במונחים של מרחב, זמן או סוג של עבריינות, במקום המטרות המקוריות של התערבויות למניעת פשע (Repetto, 1976). בהתבסס על הנחות לגבי המספר הרב של הזדמנויות פשע הזמינות בחברות מודרניות, ועל המוטיבציה הגבוהה של העבריינים, הניחו אנשי אקדמיה, העוסקים במניעת פשע באופן מסורתי, שרוב התועלת של פיקוח על פשיעה או של אסטרטגיות מניעה מצביות יאבדו עקב ההעברה. כמה מחקרים מוקדמים על העברה נראו כתומכים בעמדה זו (לדוגמא, Chaiken et al., 1974; Lateef, 1974; Mayhew et al., 1976; Press, 1971; Tyrpak, 1975). סקירה זהירה של ממצאים אלה וגם של סדרת מחקרים מהעת האחרונה, לגבי העברה בשנות ה-80 ובשנות ה-90' הובילה להסכמה, שהעברת רווחי מניעת הפשע היא טוטאלית רק לעתים נדירות ולרוב חסרת חשיבות (Barr and Pease, 1990; Clarke, 1992; Eck, 1993); (Gabor, 1990; Hesselning, 1994).

הממצאים המציינים, כי העברה מהווה בעיה משמעותית פחות עבור מניעה מצבית מאשר שוער בתחילה, ניתנים להבנה רק באמצעות זניחת הנחות פשטניות אודות הזדמנות לפשע שרווחו בקרב אנשי אקדמיה שעסקו במניעת פשע. על הרעיון, שהזדמנויות פשיעה הן אקראיות, לאורך אזורים עירוניים, קראה תגר סדרת מחקרים, שהראתה שפשע מרוכז בזמן ובמרחב (Brantingham and Brantingham, 1981; Sherman et al., 1989; Weisburd et al., 1992; Weisburd and Green, 1994). יתרה מזאת, הזדמנויות פשיעה הן אקראיות, גם במונחי הרווחים שהן מציעות וגם במונחי הקלות שבה ניתן לבצע פשעים. במחקר על מדדים מצביים שבהם השתמשו למניעת שוד בנקים, למשל, העברה מועטה הייתה ידועה לסוגים אחרים של יעדים (חנויות לאביזרי בית ותחנות דלק), בעיקר כי לא הציעו גמול כספי נאות לחבורות העבריינים שבחרו בבנקים כיעדי מטרה לקורבנותיהם (Clarke et al., 1991). באמצעות שימוש בדוגמא של בתים ומכוניות Clarke (1995a:106) מציע, שכל שנראה במבט ראשון ככמות אינסופית של הזדמנויות פשיעה, עשוי להיות מוגבל ע"י

נושאים של שמירה והבדלים משמעותיים בערך הסחורות הניתנות לגניבה (ראה גם Hesseling, 1994).

דיוקן העבריינים כמובלים לפשיעה הוחלף במידה רבה ע"י מי שזיהה את המאפיין המצבי, של רבים ממקרי הפשיעה (Cornish and Clarke, 1986). העובדות מראות, כי המאפיינים המצביים עשויים להוביל לעמעום השפעות ההעברה, אפילו בפשעים שהונחו כיותר רגישים להן. לדוגמא, בהערכה של נקיטת אמצעים כלפי זנות בפארק פינסבורי בלונדון, Matthews (1990) מצא ראיות מעטות להעברה. הוא מסביר עובדה זו בציינו, כי הנשים שעסקו בכך לא היו בעלות מחויבות רבה לזנות, אך ראו במיקום הנבחר אזורים קלים לצורך שידול. במחקר על שווקי סמים, עלו יתרונות דומים של מניעת פשיעה ללא העברה (Weisburd and Green, 1995a; Green, 1999). הממצא, שעברייני סמים מגיבים לגורמים מצביים (לדוגמא, Cromwell et al., 1991), והממצא, המייחס לגורמים כאלה "גיאוגרפיה של מקום שוק קימעונאי אסור" (Eck, 1995), אינם קשים להבנה. אכן, במחקרים בעיר ג'רסי אשר בניו-ג'רסי (Weisburd and Green, 1995a), ובאוקלנד אשר בקליפורניה (Green, 1995), תועדו ממצאים לגבי סוג אחר לגמרי של תוצאות בלתי צפויות למניעה מצבית. במקרים אלה, החוקרים מצאו שיפור באזור הקרוב לאזור היעד, אך לא באזור שבו הופעלו מאמצי מניעת פשע.

Weisburd ו-Clarke טענו, שתופעה זו היא כללית דיה, כדי שתהיה ראויה למונח סטנדרטי (מתקונן), שאותו הם מגדירים כ"דיפוזה" (Clarke and Weisburd, 1994). חוקרים במקומות אחרים תיארו זאת כאפקט "הפרש החופשי" (Miethe, 1991), אפקט ה"בונוס" (Sherman, 1990), אפקט ה"הילה" (Scherdin, 1986), ו"האפקט המכפיל" (Chaiken et al., 1974). דיפוזה היא ההפך מהעברה. היא מתייחסת לדיפוזיות של רווחי הפיקוח על פשע לקונטקסטים שאינם המוקד הראשי של יוזמות למניעת פשע. דיפוזה תועדה באסטרטגיות למניעת פשיעה כרבת צדדים כמו נקיטת אמצעים משטרתיים (לדוגמא, Weisburd, Sherman, 1990; and Green, 1995a), מערכות לאבטחת ספרי עסקים (לדוגמא, Scherdin, 1986), השגחה אלקטרונית (למשל, Poyner and Webb, 1987), ואכיפת תקנות אזרחיות במקומות מטרד (לדוגמא, Green, 1996).

כמה אנשי אקדמיה, התומכים בגישת מניעת הפשע המצבית, ראו את הביקורת הגוברת של השערת ההעברה, ובו בזמן את הגידול בראיות לדיפוזיות רווחי הפיקוח על פשע,

כמובילים לקץ הספקנות האקדמית הכוללת, אשר אפפה את הגישות המצביות (Clarke, 1995a; Laycock and Tilley, 1995).

ללא התחשבות באמון הגובר באנשי אקדמיה, הדוגלים בגישת המניעה המצבית, מומחים רבים למניעת פשיעה עדיין רואים בקונטקסט של הפשע גורם בעל חשיבות משנית בפיתוח של חקר מניעת הפשע ובמדיניות אכיפת החוק. תיאורטיקנים רבים, המשתייכים לזרם המרכזי (כמו Gottfredson and Hirschi, 1990) וחוקרים רבים הנמנים עם הזרם המרכזי (כמו Earls, 1991) מכירים כעת בכך, שלא ניתן להתעלם ממרכיבים מצביים בפשע. הם מציבים מרכיבים אלה בקונטקסט של קשריהם עם מוטיבציות ופעולות של עבריינים מסוימים. מניעה מצבית, אם כן, נתפסת, בעיקרה, כמדד תחליפי ארעי, הדרוש כל זמן שאין הבנה אמיתית של הסיבות לעבריינות הפרט (ראה לדוגמא, Earls, 1991). הקונטקסט של הפשע נשאר מישני בחשיבותו, אף כשהנחות, שעכבו ביותר את קבלתו בתחילה במחקר של מניעת פשע ובמדיניות משטרתית, החלו לקרוס.

יתרונות הגישה המצבית

למרות שמניעת פשע ממשיכה להתמקד בעבריינים ולא בקונטקסט של הפשע, גם אנשי אקדמיה וגם אנשי המקצוע הופכים להיות יותר ויותר מודעים לסייגים משמעותיים בפיתוח מדיניות מניעת פשע יעילה, המבוססת על העבריין. דאגה זו נוצרה בחלקה על-ידי סדר היום המחקרי הבסיסי, המקושר עם הבנת הגורמים לעבריינות והתפתחותה. חוקרים התקשו לזהות, מי עתיד להפוך לעבריין בדרגת חומרה גבוהה או לנבא את העיתוי ואת הסוג של עבירות עתידיות, שעבריינים מועדים צפויים לבצע (לדוגמא: Albrecht and Moitra, 1988; Barnett and Lofaso, 1985; Blumstein and Cohen, 1979; Elliott et al., 1987; Estrick et al., 1992; Gottfredson and Gottfredson, 1993). משמע, שהידע הנוכחי אינו מציע תכנית ברורה למיון אנשים, אשר יהיו מושפעים יותר מתכניות התערבות למניעת פשע או לפיתוח אסטרטגיות מניעת פשע יעילות, אשר יחליפו את דפוסי העבריינות בקרב עבריינים (Earls, 1991; Earls and Carlson, 1995). אפילו במקום שיש ראיות מוצקות יותר לניבוי - לדוגמא, במקרה של התמחות של כמה סוגי עבריינים מבוגרים (לדוגמא, Blumstein et al., 1988; Kempf, 1986) - דילמות חוקיות ומוסריות מקשות על ביסוס מדיניות השיפוט הקרימינלי על מודלים, שעדיין כוללים מידה ניכרת של שגיאה סטטיסטית (Moore, 1986).

לאור הקושי בחיזוי עבריינות, אולי אין זה מפתיע, שמחקר יישומי במניעת פשע הממוקדת בעבריינין, אינו מדגים לרוב את חשיבות הסייגים שבהם הוא נתקל במהלך פיתוח תכניות התערבות יעילות, החל בביקורת של Robert Martinson ב-1974 על תכניות שיקום (ראה גם Lipton et al., 1975), וסדרת מחקרים, שתעדה את כישלון היוזמות המסורתיות למניעת פשע (למשל, Sechrest et al., 1979; Whitehead and Lab, 1989). מספר אנשי אקדמיה טוענים, שרבים מכישלונות אלה הם תוצר תכנון לקוי במחקר ובפיתוח התכנית של מחקרים קודמים (לדוגמא, Farrington et al., 1986; Goldstein, 1990). יתרה מזאת, כמה סקירות הדגישו, שקיימות דוגמאות מוצלחות של מאמצי מניעת פשע, הממוקדים בעבריינין, והן יכולות לסייע בפיתוח מדיניות מניעה יעילה יותר (Farrington, 1983; Lipsey, 1992). אף על פי כן, אותם אנשי אקדמיה, המנסים לשפר מדיניות כזו, הגיעו להכרה, שיש קשיים אינהרנטיים בניסיון לעשות משהו בנוגע לקרימינליות (Visher and Weisburd, 1997). בסכמם את העמדה הכוללת של מה שהם מגדירים כמניעת עבריינות "ממוקדת בעבריינין", כותבים Paul Brantingham ו- Patricia:

"אם גישות מסורתיות היו פועלות היטב, מובן, שהיה מופעל מעט לחץ למציאת צורות חדשות של מניעת פשע. אם גישות מסורתיות היו פועלות היטב, לבני-אדם מעטים היו מניעים עברייניים, ופחות מהם היה מספר המבצעים פשע בפועל". (1990:19)

התומכים במניעה מצבית טוענים, שהקונטקסט של הפשע מספק חלופה מבטיחה למדיניות המסורתית למניעת פשע, המבוססת על העבריינין. הם מניחים בעיקר, כי לצורך מאמצי מניעת פשע, הסיטואציות מהוות נושא יציב יותר וניתן לחיזוי יותר מאשר בני-אדם. הנחה זו התפתחה, בחלקה, מרעיונות הנובעים מהגיון פשוט לגבי היחסים בין הזדמנויות לפשע. לדוגמא, גניבה מחנויות, מעצם הגדרתה, מתבצעת בחנויות ולא בדירות, ומריבות משפחתיות אינן צפויות לפרוץ באזורי תעשייה. אזורים בעלי שיעורי פשיעה גבוהים, בניגוד לאנשים בעלי שיעורי פשיעה גבוהים, אינם יכולים לברוח או להתחמק מהתערבות חוקית. פשע המתפתח מתוך מאפיינים ספציפיים של שווקים או ארגונים מסוימים, לא יכול להיות מועתק בקלות לסביבות ארגוניות אחרות (Goldstock, 1991). תמיכה תיאורטית ביכולת לחזות פשיעה בהקשרים ספציפיים חזקה גם היא. בעקבות "תיאוריית הפעילויות השגרתיות" (Cohen and Felson, 1979; Felson, 1986, 1994), הדוגלת

בגישה המצבית למניעת פשע, יש הטוענים, שסוגים מסוימים של יעדים נמצאים בסיטואציות ספציפיות, וסוג הפעילות העבריינית המתפתחת בסיטואציות כאלה קשורה בחזקה גם לאופי השמירה על יעדים אלה וגם לאופיים של העבריינים הנפגשים איתה. כאשר משלבים גישה זו עם "פרספקטיבת הבחירה הרציונלית", המדגישה את הרציונליות בהחלטות העברייין לגבי פשיעה (Clarke and Cornish, 1985; Cornish and Clarke, 1986), ניתן לצפות למידה משמעותית של התמחות בפשע. לדוגמא, כייסות נראית כצפויה יותר להתרחש במקומות שהולכי רגל רבים מטיילים בהם (כמו תחנות אוטובוס ואזורי קניות), היא צפויה להתרחש במקום, שקיימת בו נוכחות משטרתית מעטה או שנמצאים בו משגיחים לא רשמיים (כמו שוערים), ובמקומות שבהם עבריינים חדורי מוטיבציה רבים עלולים להימצא בסמוך לדרכי גישה נוחות בתחבורה ציבורית. סביר להניח, כי מקומות כאלה לא יהיו מרכזי זנות, אשר יעדיפו גישה נוחה לכלי-רכב פרטיים (התערבות מעטה מצד בעלי החנויות, הצפויים להתנגד לאופי הברור המשדל לזנות של הרחוב), וגם לא יהיו אלה מקומות מוארים או שטופי שמש (ראה Sherman, 1995).

תמיכה אמפירית בהנחות אלו הושגה עבור כמה סוגים שונים של פשעים ושל מצבי פשיעה (Clarke, 1992, 1995a). מחקרים שנעשו לאחרונה, למשל, מצביעים על ריכוז משמעותי של אירועי פשיעה ב"נקודות חמות" של פשע, שבדרך-כלל מוגדרות כאשכול כתובות או קטעי רחובות (Pierce et al., 1986; Sherman et al., 1989; Weisburd et al., 1992; Weisburd and Green, 1994; Lawrence Sherman, 1995). טוענים, שהתקבצות כזו של פשע במקומות מסוימים היא רבה אף יותר מההתרכזות של פשע בקרב אנשים. באמצעות שימוש בנתונים ממניאפוליס שבמדינת מינסוטה, ובהשוואתם לריכוז של עבריינות במחקר Cohort של פילדלפיה (ראה Wolfgang et al., 1972), Sherman מצייין, שפשע עתידי "ניתן לניבוי פי שש יותר באמצעות כתובת ההתרחשות מאשר ע"י זהות העברייין" (1995:36-37). הוא שואל: "מדוע איננו עושים יותר בעניין זה? מדוע איננו חושבים על מקום ההתרחשות, במקום על מי עושה זאת?"

התמחות זוהתה אפילו בקרב סוגי פשע, שבדרך-כלל אין מבחינים ביניהם בתכניות מניעת פשע. לדוגמא, Eck (1995) וגם Weisburd ו-Green (1994) מצאו שיעור גבוה של התמחות בהקשר של שווקי סמים ברמת הרחוב. לא רק שסמים מסוימים מרוכזים בשווקי סמים ספציפיים, אלא שקיים קשר ברור בין המאפיינים הפיזיים והגיאוגרפיים של השווקים לבין הסמים השולטים בהם. יחסים כאלה מוסברים ע"י אופי השימוש בסמים וע"י סוג האנשים

הצפויים ביותר לקנות אותם ולמכרם. Webb ו-Poyner (1991) הצביעו גם כן על חשיבות זיהוי התמחויות בתוך קטגוריות של פשיעה. הם הראו, שפריצות לדירות, שבוצעו לשם השגת מזומנים ותכשיטים, נעשו ע"י עבריינים אופורטוניסטים, אשר הולכים ברגל אל דירות המטרה, בעוד שפריצות לדירות, הנעשות לצורך גניבת מוצרי אלקטרוניקה, דורשות עבריינים מחוייבים יותר, אשר נוסעים אל יעדיהם. לחשיבות הגישה הנוחה לרכב מצד אחד והפן הספונטני של אירועי פשע מצד שני יש יישומים חשובים, להבנת סוגי הפריצות המתרחשות בסביבות שונות.

למרות שמחקרים אלה ואחרים מציינים, שלאנשי האקדמיה יש הצלחה רבה יותר בניבוי פשע במצבים שונים מאשר בקרב בני-אדם שונים, אין להזדרז ולהניח הנחות אלו. במקרה הראשון, רבות מן הראיות נגזרו מתוך מחקרים יישומיים, שהתמקדו בהערכה של פעילות מניעת פשיעה. כתוצאה מכך, במחקרים מעטים שבחנו השערות אלה בניתוח אמפירי וחיב היקף, התוצאות היו מעורבות. לדוגמא, Weisburd ועמיתיו (1992) מצאו מידה של התמחות בסוגי פשע בנקודות חמות של פשיעה, אך דיווחו על כך, שברוב המקומות רואים תמהיל סוגי פשיעה קרובים (ראה גם Sherman, 1995). אחרי בחינת ה"קריירות" הקרימינליות של מקומות ציבוריים בבוסטון במשך שלוש שנים, Spelman מציע, שהפחתה ניכרת בפשע עשויה להתרחש ע"י ריכוז פעילות למניעת הפשע באזורים הגרועים ביותר. בכל זאת הוא מסיק, ש"הרבה מהריכוז של פשע בקרב אזורים מסוימים נובע מתנודות מקריות וארעיות שהן מעבר לכוחם של המשטרה והציבור לפקח עליהן בצורה אמינה" (1995: 142).

יהא האישוש האמפירי להנחות שבבסיס הגישות המצביות אשר יהא, מערך של מחקרים מעיד על הצלחת המדדים המצביים בהפחתת פשיעה ובעיות הקשורות בפשיעה. מחקרים אלה נסקרו לעומק במקום אחר (ראה Poyner, 1993; Clarke, 1992, 1995a). בכל זאת חשוב לציין, שהם השתרעו על טווח רחב של סביבות פשע, וחקרו מספר רב של מדדים של הפחתת-הזדמנות. Clarke (1995a) מציע, לחלק תכניות כאלו לתריסר הקטגוריות הבאות:

- **מקשים על המטרה** (לדוגמא, Webb and Laycock, 1992).
- **פיקוח על דרכי גישה** (לדוגמא, Matthews, 1990).
- **הסטה של עברייני** (למשל, דרך מחסומים פיזיים; ראה Shearing and Stenning, 1984).
- **פיקוח על אמצעי סיוע** (כמו פיקוח על אקדחים; ראה Earls, 1991).
- **בדיקה קפדנית בעת כניסה/יציאה** (לדוגמא, Scherdin, 1986).

- השגחה רשמית (למשל, שומרים מאבטחים או מערכות הקרנה אלקטרוניות; ראה Scherdin, 1986).
- השגחה על העובדים (לדוגמא, שוער; ראה Waller and Okihiro, 1978).
- אמצעי השגחה טבעיים (כמו תאורת רחוב; ראה Ramsay, 1991a).
- הסרת היעד (למשל, Markus, 1984).
- סימון מזהה על רכוש (לדוגמא, Clarke and Harris, 1992).
- הסרת הפיתוי (לדוגמא, תיקון מהיר; ראה Smith, 1995).
- סביבה חוקית (למשל, Ramsay, 1991b).

בהתבסס על מחקרי מקרה מוצלחים כאלה, יש עניין גובר בקרב אנשי האקדמיה וגם בקרב אנשי המקצוע בגישה המצבית (Laycock and Tilley, 1995; Tonry and Farrington, 1995). אף על פי כן, ברוב המחקרים האלה שיטות ההערכה שבהן השתמשו, עומדות רק בסטנדרטים טכניים מינימליים, תקופת המעקב היא לרוב קצרה, וקבוצות ביקורת מהימנות חסרות בדרך-כלל (Clarke, 1995a). יש לציין, שאנשי אקדמיה ואנשי מקצוע העוסקים במניעת פשע, הסכימו ביניהם לגבי יעילות תכניות המניעה המבוססות על העבריינין, בטרם Robert Martinson (1974) דיווח על תוצאות של סקירתו השיטתית על המחקרים הקיימים. ברוב המקרים הוא ועמיתיו (Lipton et al., 1975) מצאו, שככל שמערך המחקר היה חלש יותר, כך צפוי יותר שתדווח הצלחה. הממצאים התומכים במניעה מצבית הם כה מקיפים, שמסקנה דומה אינה סבירה. יתר על כן, כמה מחקרים ניסויים שנשלמו לאחרונה אכן מראים השפעות משמעותיות של מניעת פשע (לדוגמא, Sherman and Weisburd, 1995; Weisburd and Green, 1995a). בכל זאת, את ההתלהבות סביב המניעה המצבית יש למתן עקב חולשת השיטות, שהיו בשימוש ברוב מחקרי ההערכה הקיימים.

קביעת סדר היום המחקרי לעתיד

למרות שיש סיבה לאופטימיות לגבי הגישה המצבית למניעת פשע, עדיין קיימים פערים ניכרים בידע אודות האופן שבו פשע מתפתח בקונטקסט מסוים ובהערכה של ההצלחה הכוללת של יוזמות מניעה מצבית. פערים אלה, בחלקם, צמחו ממחסור במחקר בסיסי, הבודק את הקונטקסט של הפשע. הדבר נובע גם מהדגש שהושם על מניעת פשע מעשית. התעניינותם של אנשי אקדמיה, שעסקו במניעת פשע מצבית, הייתה בשאלה, מה יעיל

יותר במניעת פשע ופחות בשאלות מחקריות בסיסיות, שנמצאות ביסודה של הפרספקטיבה המצבית.

אם הקונטקסט של הפשע אמור לתפוס מקום מרכזי בהבנת בעיית הפשע, הרי שיש לפתח סדר יום מחקרי בסיסי. חוקרים צריכים להשיג הבנה טובה יותר של גורמים, המשפיעים על התפתחות פשע בקונטקסט מסוים. מחקר כזה צפוי לנקוט בכיוון הדומה לזה של מחקרים מבוססי-עברייני בנושא קריירות עברייניות (Blumstein et al., 1986); ליישום של פרספקטיבה זו למקומות ראה (Sherman, 1995). לדוגמא, חוקרים צריכים להתעניין מדוע פשע מתפתח במקום מסוים, במצב מסוים או בהקשר ארגוני מסוים - מה שתיאורטיקנים של קריירות עברייניות מגדירים במונחים של עבריינים כ"התחלת" הבעיה. הם גם צריכים לפתח גוף ידע לגבי סביבות קרימינליות מסוימות, הכוללות שיעור גבוה מאוד של פעילות עבריינית, בעוד שסביבות אחרות סובלות מאירועים בודדים של פשע, או מדוע יש כאלה שכוללות סוגים חמורים יותר של פשיעה. כלומר, עליהם להבין את הגורמים המשפיעים על ה"תדירות" או על האינטנסיביות של עבריינות ועל חומרתה.

גורם ראשי, אשר עיכב מניעת פשע ממוקדת בעברייני הוא היעדר "התמחות" בקריירות עברייניות. על החוקרים להגדיר את הטווח, שערד אליו יש התמחות בסוגי העבריינות המתרחשים בהקשרים קרימינליים, ולפתח הבנה טובה יותר של סיטואציות, שבהן יש "שינוי" בקרב עבירות. לבסוף, עליהם להגדיר בזהירות רבה יותר את הגורמים, המובילים להפסקת הפשיעה בקונטקסטים מסוימים. הדבר חשוב במיוחד לאור טענותיהם של הדוגלים במניעה המצבית לגבי הצלחתה. יש לחקור את ההשפעות הטבעיות ואת אלו המתוכננות, המובילות ל"סיום" מצבי פשיעה.

למרות שהנושאים הבסיסיים של חקר קריירות עברייניות ניתנים בקלות ליישום בהקשרים קרימינליים, הרי שאנשי האקדמיה יתקלו באתגרים רציניים בהגדרת יחידות ניתוח אחידות, במטרה לבצע מחקרים כאלה. גבולות הקונטקסט אינם ניתנים להגדרה בקלות כזו כמו אלה של בני-אדם. המורכבות בחקר קריירות עברייניות גברה כתוצאה מהמושג co-offending (עבריינות בצוותא, Reiss and Farrington, 1991), אשר מציע, שיתכן מערך מגוון של יחידות פוטנציאליות להבנת התפתחות של פשע בקרב אנשים - מהפרט, אל המשפחה, אל קבוצת החברים, אל יחידות גדולות יותר כמו כנופיות. אף על פי כן, הגיוון ביחידות הפוטנציאליות של הניתוח גדול הרבה יותר במחקר של הקונטקסט של הפשע. קונטקסט

יכול להיות מוגדר במונחים של מקומות פיזיים (למשל, Sherman, Eck and Wisburd, 1995, et al., 1989) או סביבות ארגוניות (לדוגמא, Goldstock, 1991). אפילו בתוך סוג פשוט של קונטקסט, כמו מקום, מגוון הגדרות אפשריות יכולות לשמש כיחידות הניתוח. לדוגמא, מחקר על נקודות פשיעה חמות התמקד על כתובות (לדוגמא, Sherman et al., 1989; Spelman, 1995), חזיתות בלוקים (למשל, Sherman and Weisburd, 1995), ואזורים גדולים או שכונות (לדוגמא, Cohen et al., 1993). מחקרים על "נקודות חמות" כללו גם יחידות בעלות גודל פיזי מגוון, בהתבססם על קריטריונים של התקבצות או של עקביות באירועי פשע (לדוגמא, Block, 1994; Weisburd and Green, 1994). המגוון האפשרי ביחידות המחקר עשוי לתרום למורכבות הידע של קונטקסט הפשע. אף על פי כן, ערפול כזה מצביע על חשיבות ההגדרות הברורות למילה קונטקסט בכל מחקר שהוא.

סדר יום מחקרי בסיסי דרוש גם כדי להעריך את הנושאים הקשורים של העברה ודיפוזיה. ראיות לגבי השפעות אלה הושגו בעיקר כתוצרי לוואי למחקרים שבדקו את ההשפעות הישירות של תכניות מניעת פשע (Weisburd and Green, 1995b). בהתאם לכך, מחקרים כאלה מתוכננים לבדוק את ההשפעות הראשיות של תכניות ורק בצורה מישנית ולעתים קרובות רק כמגן כנגד ביקורות אפשרית, הם אכן שמים לב לענייני העברה ודיפוזיה. החולשה בגישה זו היא כפולה. ראשית, לעתים קרובות יש מתח בין תכנון מחקר לצורך מדידת השפעות ישירות לבין השפעות של העברה ודיפוזיה (Weisburd and Green, 1995b). לדוגמא, בהינתן האפשרות להשקיע משאבים במדידה ישירה או פוטנציאלית של תוצאות העברה דיפוזית (ראה Barr and Pease, 1990), מעשי יותר למעריך להשקיע משאבים בנושא הראשי של המחקר. אך זהו גם המקרה, שבו מחקרי מניעת פשע יישומיים אינם צפויים לאפשר בדיקה רחבת היקף של אופי ההשפעות של העברה ודיפוזיה. מחקרים כאלה מתוכננים בדרך-כלל למזער השפעות של העברה, ולהגדיל עד המקסימום השפעות של דיפוזיה. אין הם מספקים מסגרת אופטימלית, להבעה מהימנה לגבי האופן שבו העברה ודיפוזיה פועלות במערך מגוון של נסיבות.

על מנת להגיע להבנה טובה יותר של תופעת העברה והדיפוזיה, יש ליזום מחקרים שעוסקים בתוצרים אלו, ולא בכאלו שהם תוצר של יוזמות למניעת פשע. מחקרים אלו צריכים לעסוק בהשפעת התכונות העיקריות, רק במידה שהן תורמות להבנת התופעות של העברה ושל דיפוזיה. לדוגמא, הם יכולים להסתייע בידע על התערבות מוצלחת למניעת פשע, במטרה לבצע מניפולציות על הצורה והאינטנסיביות של העברה ודיפוזיה.

אלו יכולים לשמש התחלה מוצלחת, שתניב מגוון מצבים להערכה כיצד משפיע הקונטקסט על הפשע על העברה ודיפוזיה פוטנציאליים. מחקרים אלו יאפשרו לחוקרים להתמקד בבעיות מטדולוגיות הקשורות במדידת העברה ודיפוזיה ובמיוחד באלו הקשורים לפוטנציאל של השפעות אלו להיות מפוזרות במרחב, בזמן ולפי סוג עבירה. (ראה Ben & Pease 1990).

מחקר הבסיס צריך לעסוק ביישומים בסביבת אנוש אמיתיות ופחות באפקטיביות של גישות מצביות. אין זה מצריך מאמץ מחקרי ממושך להבין, שנקיטת אמצעים במקום או במצב מסוים לעומת נקיטת אמצעים כנגד עברייני מסוים צפויות להניב השפעות שונות גם במושגים של נורמות חוקיות וגם במושגי תפיסות ציבוריות. גישות מצביות נתמכו בחלקן על בסיס זה, בהנחה שגישות מצביות למניעת פשע מציגות פחות קשיים חוקיים ואתיים מאשר יוזמות המבוססות על העברייני. בכל זאת, שאלות חוקיות ואתיות עלולות להתעורר בנוגע להדירה פוטנציאלית של מדדי מניעת הפשע המצבית לתוך חיי היומיום של אנשים רגילים (ראה לדוגמא, Green, 1996). המשמעויות החוקיות והמוסריות של מניעה מצבית כמו היכולת שלה להתקבל בקונטקסט של חיים מודרניים באמריקה, צריכות להיות מוקד במחקר. עד היום, היה רק דיון מוגבל במשמעויות החוקיות של אסטרטגיות מניעה מצביות ובהשפעות לטווח ארוך, שעשויות להיות לשימוש נרחב במדרים מצביים על איכות החיים. דיון כזה צריך להיערך על-ידי אנשי מדעי החברה ועל-ידי אנשי אקדמיה העוסקים בחוק. מחקר בסיסי לא רק יעזור לפתח הבנה רחבה יותר של קונטקסט הפשע, אלא גם יורז קבלת החלטות קונקרטיות. הידע הנוכחי אינו מציע בסיס מוצק, שעליו ניתן להגדיר גישה חברתית רווחת למניעה מצבית, וגם אינו מאפשר לטעון בבטחה, שההנחות שביסוד תכניות מניעת פשע מצבית חזקות יותר מאשר אלו שביסודן של תכניות למניעת פשע, המבוססות על העברייני. מחקר בסיסי בתחומים אלה ימלא פערים חשובים בהבנה, ויספק הדרכה ותובנה ליוזמות המדיניות הציבורית.

למרות שמחקר בסיסי הוא חיוני להתפתחות יוזמות יעילות למניעת מצבית של פשע, יש לעודד גם גישה מתוחכמת יותר מבחינה מתודולוגית למחקרים יישומיים בתחום זה. בסכמו את מחקרי ההערכה, שהניבו את מרבית הממצאים החיוביים לגבי מניעה מצבית, Ronald Clarke כותב:

”יש להכיר בכך, שברוב המקרים הערכות הפרט היו יחסית אלמנטריות. מחקרי המעקב היו בדרך-כלל קצרים, כך שמעט ידוע על משך ההצלחה. תכנונים ניסויים

אמיתיים כמעט לגמרי נעדרו מהמחקרים (רוב אלה שנעשו כללו תכנוני מחקר על סדרת זמן פשוטה או היו דמויי-ניסוי), עם תוצאה שברוב המקרים זה היה בלתי אפשרי לקבוע בבטחה, שהמדדים המצביים המזוהים הם אלה שיצרו את ההפחתה הנצפית בפשיעה". (1995:108)

באזורים רבים של יישום מניעה מצבית של פשע, הרטוריקה של ההצלחה עולה בבירור על הממצאים האמפיריים הקיימים. שיטור ממוקד בבעיה, למשל, המשתמש במודל פעולה מחקרי דומה לזה שהוצע במניעה מצבית (ראה Goldstein, 1990), התנפץ על זירת האירוע המשטרית באמריקה. אולם, עד היום אין אפילו מחקר מפוקח אחד, התומך בהצלחה של שיטור ממוקד בבעיה, ויש רק קומץ הערכות מוצקות שאינן ניסוייות (לדוגמא, Eck, and Spelman, 1987).

במטרה להימנע מהפרזה ביעילות של מניעה מצבית של פשע - מלכודת שכיחה בקרב מחקרי מניעת פשע בכלל - צריכים החוקרים להתחיל לפתח הערכות קפדניות יותר ומבוקרות יותר של תכניות מניעה מצבית של פשע. לאור העלויות של הערכות כאלה, עליהם להתמקד באותן שאלות של מדיניות ציבורית, שהן החשובות ביותר, ועל אותן תכניות שמציעות את רוב הסיכויים להצלחה. במאמץ זה, חוקרים צריכים ליישם לקחים שנלמדו מכישלונות של מחקרים מבוססי-עברייני. לעתים תכופות מדי, משאבי מחקר נדירים בזבזו על הערכת תכניות שניבנו ויושמו בצורה גרועה, ושבמבט לאחור, מלכתחילה היו להן סיכויים מועטים להצליח (Farrington et al., 1986; Weisburd, 1993). רשויות ממשלתיות עשויות לסייע במניעת בזבוז משאבים בפיתוח מחקרים כאלה על-ידי קביעת לוח זמנים ארוך טווח למחקרים יישומיים, וזיהוי ברור של קריטריונים להערכה ולתחומי התעניינות. הגיעה העת, שגם מניעה מצבית של פשע תהיה נתונה לאותה רמה של בדיקה מדוקדקת, שיושמה על תכניות מבוססות עברייני.

מסקנה

בהחלטה על סוגי מדיניות פיקוח על פשע, קובעי המדיניות ניצבים בפני דילמה קשה. המשאבים החברתיים לפיקוח על הפשע הם מועטים, ולא ניתן להקדישם לכל מדיניות פוטנציאלית של מניעת פשע. הבחירה אינה קלה. בהקשר זה, התפקיד של החוקר חשוב במיוחד. הוא יכול לסייע בקבלת החלטות מיועדות לגבי סוגי המדיניות הצפויים להיות היעילים ביותר בעלות החברתית והכלכלית הנמוכה ביותר. הידע הקיים מציע, שיש

להשקיע יותר במדיניות של מניעה מצבית של פשע, אך הממצאים עד כה צריכים באותה מידה להוביל לזהירות בהחלת מדיניות כזו. הגיעה השעה, להשקיע במחקר בסיסי על קונטקסט הפשע ובהערכות מבוקרות היטב של תכניות מצביות למניעת פשע.

הערה - המאמר פורסם לראשונה בדו"ח מחקר של National Institute of Justice, ארה"ב, 1996.

ביבליוגרפיה

- Albrecht, H.J. and Moitra S. (1988). Escalation and Specialization A Comparative Analysis of Patterns in Criminal Careers. In G. Kiser and I. Geissler (Eds.), Crime and Criminal Justice. Freiburg: Max Planck Institute.
- Barnett, A. and A.J., Lofaso (1985). Selective Incapacitation and the Philadelphia Cohort Data. Journal of Quantitative Criminology 1:3-36.
- Barr, R and Pease K (1990). Crime Placement, Displacement and Deflection. In Tonry M. and N. Morris (Eds.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 12. Chicago: University of Chicago Press.
- Block, C.R. (1994). STAC HotSpot Areas: A Statistical Tool for Law Enforcement Decisions. In C. R. Block and M. Dabdoub (Eds.) Proceedings of the Workshop on Crime Analysis Through Computer Mapping. Chicago, Il: Illinois Criminal Justice Information Authority.
- Blumstein, A and J. Cohen (1979). Estimation of Individual Crime Rates from Arrest Records. Journal of Criminal Law and Criminology. 70:561-585.
- Blumstein, A., J. Cohen, S. Das and S.D. Moitra 1988. Specialization and Seriousness During Adult Criminal Careers. Journal of Quantitative Criminology 4:303-345.
- Blumstein, A., J. Cohen, J.A. Roth and C.B. Visher (Eds.) (1986). Criminal Careers and "Career Criminals". Washington DC: National Academy Press.
- Brantingham, P.L. and P.J. Brantingham (1981). Notes on the Geometry of Crime. In P.J. Brantingham and P.L. Brantingham (Eds.), Environmental Criminology. Beverly Hills, CA: Sage.
- _____(1993). Environment, Routine and Situation: Toward a Pattern Theory of Crime. In R.V. Clarke and M. Felson (Eds.), Routine Activity and Rational Choice, Advances in Criminological Theory. Vol. 5. New Brunswick, NJ: Transaction Publishers.
- Brantingham, P.J. and P.L. Brantingham (1990). Situational Crime Prevention in Practice. Canadian Journal of Criminology. Jan:17-40.

Chaiken, J.M., M.W. Lawless and K.A Stevenson (1974). The Impact of Police Activity on Crime: Robberies on the New York City Subway System. Report no. R1424NYC. Santa Monica, Calif.: RAND.

Clarke, R.V. (1980). Situational Crime Prevention: Theory and Practice. British Journal of Criminology 20:136-147.

_____(1983). Situational Crime Prevention: Its Theoretical Basis and Practical Scope. In M. Tonry and N. Morris (Eds.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 4. Chicago: University of Chicago Press.

_____(Ed.) (1992). Situational Crime Prevention: Successful Case Studies Albany NY: Harrow and Heston.

_____(1995a). Situational Crime Prevention: Achievements and Challenges. In M. Tonry and D. Farrington (Eds.), Building a Safer Society: Strategic Approaches to Crime Prevention, Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 19. Chicago: Chicago University Press.

_____(1995b). Opportunity Reducing Crime Prevention Strategies and the Role of Motivation. In P.O. Wilkstrom, R.V. Clarke and J. McCord (Eds.), Integrating Crime Prevention Strategies: Propensity and Opportunity. Stockholm: National Council for Crime Prevention.

Clarke, R.V. and Cornish, D.B. (1985). Modeling Offenders' Decisions: A Framework for Research and Policy. In M. Tonry and N. Morris (Eds.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 6. Chicago: University of Chicago Press.

Clarke, R.V. and P.M. Harris (1992). Autotheft and its Prevention. In M. Tonry (Ed.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 16. Chicago: University of Chicago Press.

Clarke, R.V., S. Field and G. McGrath (1991). Target Hardening of Banks in Australia and Displacement of Robberies. Security Journal 2:84-90.

Clarke, R.V. and D. Weisburd (1994). Diffusion of Crime Control Benefits: Observations on the Reverse of Displacement. Crime Prevention Studies 2:165-84

Cohen, J., W.L. Gore and A.M. Olligschlaeger (1993). Modeling Street-Level Illicit Drug Markets. School of Public Policy and Management. Carnegie Mellon University, Working Paper No. 93-64.

Cohen, L.E and M. Felson (1979). Social Change and Crime Rate Trends: A Routine Activity Approach. American Sociological Review 44:588-605.

Cornish, D.B. (1993). Theories of Action in Criminology: Learning Theory and Rational Choice Approaches. In R.V. Clarke and M. Felson (Eds.), Routine Activity and Rational Choice, Advances in Criminological Theory. Vol. 5. New Brunswick, NJ: Transaction Publishers.

Cornish, D.B. & R.V. Clarke (1986). The Reasoning Criminal: Rational Choice Perspectives on Offending. New York: SpringerVerlag.

Cromwell, P.F., J.N. Olson, D.W. Avary and A. Marks (1991). How Drugs Affect Decisions by Burglars. International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology 35:310321.

Earls, F. (1991). Not Fear, Nor Quarantine, but Science: Preparation for a Decade of Research to Advance Knowledge about Causes and Control of Violence in Youths. Journal of Adolescent Health 12:619629.

PEarls, F. and M. Carlson (1995). Promoting Human Capability as an Alternative to Early Crime Prevention. In P.O. Wilkstrom, R.V. Clarke and J. McCord (Eds.), Integrating Crime Prevention Strategies: Propensity and Opportunity. Stockholm: National Council for Crime Prevention.

Eck, J.E (1993). The Threat of Crime Displacement. Criminal Justice Abstracts 25:527546

_____(1995). A General Model of the Geography of Illicit Retail Marketplaces. In J. E. Eck and D. Weisburd (Eds.), Crime and Place: Crime Prevention Studies. Vol. 4. Monsey, NY: Willow Tree Press.

Eck, J.E and W. Spelman (1987). Problem Solving: Problem Oriented Policing in Newport News. Washington DC: PERF and NIJ.

Eck, J.E and D. Weisburd (Eds.) (1995). Crime and Place: Crime Prevention Studies. Vol. 4. Monsey, NY: Willow Tree Press.

Elliott, D.S., F.W. Dunford and D. Huizinga (1987). Identification and Prediction of Career Offenders Utilizing SelfReported and Official Data. In J.D. Burchard and S.N Burchard (Eds.), Prevention of Delinquent Behavior. Newbury Park, CA: Sage.

PEstricht, S., M.H. Moore, D. McGillis and W. Spelman (1983). Dealing With Dangerous Offenders Executive Summary, MD: NCJRS.

Farrington, D.P. (1983). Randomized Experiments on Crime and Justice. In M. Tonry and N. Morris (Eds.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 4. Chicago: University of Chicago Press.

Farrington, D.P., L.E. Ohlin and J.Q Wilson (1986). Understanding and Controlling Crime. New York: SpringerVerlag.

Farrington, D.P, S. Bowen, A. Buckle, T. BurnsHowell, J. Burrows and M. Speed (1993). An Experiment on the Prevention of Shoplifting. In R V Clarke (Ed.), Crime Prevention Studies. Vol. 1. Monsey, NY: Willow Tree Press.

Felson, M. (1986). Routine Activities, Social Controls, Rational Decisions and Criminal Outcomes. In D.B. Cornish and R.V. Clarke, The Reasoning Criminal: Rational Choice Perspectives on Offending. New York: SpringerVerlag.

_____(1994). Crime and Everyday Life. Insight and Implications for Society. Thousand Oaks, CA: Pine Forge Press.

PGabor, T. (1990). Crime Displacement and Situational Prevention: Toward the Development of Some Principles. Canadian Journal of Criminology 32:4174

Goldstein, H. (1990). Problem Oriented Policing. New York: McGrawHill.

Goldstock, R. (1991). The Prosecutor as Problem Solver. N.Y.U. Center for Research in Crime and Justice

Gottfredson, S.D. and D.M. Gottfredson. (1992). Classification, Prediction and Criminal Justice Policy. Rockville, MD: NCJRS.

Gottfredson, M.R and T. Hirschi (1990). A General Theory of Crime. Stanford, CA: Stanford University Press.

Green, L. (1995). Cleaning Up Drug Hot Spots in Oakland, CA: The Displacement and Diffusion Effects. Justice Quarterly 12(4): 737

- _____(1996). Policing Places with Drug Problems. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Hesseling, R (1994). Displacement: A Review of the Empirical Literature, in R.V. Clarke, Crime Prevention Studies. Vol. 3. Monsey NY: Willow Tree Press.
- PKempf, K. (1986). Offense Specialization Does it Exist? In D.B. Cornish and R.V. Clarke, The Reasoning Criminal: Rational Choice Perspectives on Offending. New York: SpringerVerlag.
- Lateef, B.A. (1974). Helicopter Patrol in Law Enforcement: An Evaluation. Journal of Police Science and Administration 2:6265.
- Laycock, G. and N. Tilley (1995). Implementing CrPrevention. In M. Tonry and D. Farrington (Eds.), Building a Safer Society: Strategic Approaches to Crime Prevention, Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 19. Chicago: Chicago University Press.
- Lipsey, M.W. (1992). Juvenile Delinquency Treatment: A Meta-Analytic Inquiry into the Variability of Effects. In T.D. Cook, H. Harris and xxx (Eds.) Meta-Analysis for Explanation: A Casebook. New York: Russell Sage.
- Lipton, D., R. Martinson and J. Wilks (1975). The Effectiveness of Correctional Treatment. New York: Praeger.
- Markus, C.L. (1984). British Telecom Experience in Payphone Management. In C. LevyLeboyer (Ed.), Vandalism Behavior and Motivations. Amsterdam: Elsevier, North Holland.
- Martinson, R (1974). What Works? Questions and Answers about Prison Reform. Public Interest 35, 2254.
- Matthews, R. (1990). Developing More Effective Strategies for Curbing Prostitution. Security Journal 1:182187.
- Mayhew, P., R.V. Clarke, A. Sturman and J. M. Hough (1976). Crime as Opportunity. Home Office Research Study no 34. London: H.M. Stationery Office.
- Merton, R.K. (1938). Social Structure and Anomie. American Sociological Review 3:672682.

Miethe, T.D. (1991). Citizen Based Crime Control Activity and Victimization Risks: An Examination of Displacement and FreeRider Effects. *Criminology* 29:419-440.

Moore, M.H. (1986). Purblind Justice Normative Issues in the Use of Prediction in the Criminal Justice System. In A. Blumstein, J. Cohen, A. Roth and C.A. Visher (Eds.), *Criminal Careers and Career Criminals*, Vol. 2. Washington DC: National Academy Press.

Pierce, G.L., S. Spaar and L.R. Briggs (1986). *The Character of Police Work: Strategic and Tactical Implications*. Boston M.A: Center for Applied Social Research, North Eastern University.

Poyner, B. (1993). What Works in Crime Prevention: An Overview of Evaluations. *Crime Prevention Studies* 1:734.

Poyner, B., C. Warne, B. Webb, R Woodall, and R Meakin (1988). *Preventing Violence to Staff*. London: H.M. Stationery Office.

Poyner, B. and B. Webb (1987). Successful Crime Prevention: Case Studies. London: Tavistock Institute of Human Relations.

_____(1991). Crime Free Housing. Oxford: Butterworth Architect.

Press, S.J. (1971). Some Effects of an Increase in Police Manpower in the 20th Precinct of New York City. New York: Rand Institute.

PRamsay, M. (1991a). The Influence of Street Lighting on Crime and Fear of Crime. Crime Prevention Unit Paper 28. London: Home Office.

_____(1991b). A British Experiment in Curbing Incivilities and Fear of Crime. Security Journal 2:120-125.

Reiss, A.J., Jr. and D.P. Farrington (1991). Advancing Knowledge About Cooffending: Results from a Perspective Longitudinal Survey of London Males. Journal of Criminal Law and Criminology 82:360-395.

Repetto, T.A. (1976). Crime Prevention and the Displacement Phenomenon. Crime and Delinquency 22:166-177.

Scherdin, M.J. (1986). The Halo Effect: Psychological Deterrence of Electronic Security Systems. Information Technology and Libraries 5:232-235.

Sechrest, L., S.O. White and E.D. Brown (1979). The Rehabilitation of Criminal Offenders: Problems and Prospects. Washington D.C: National Academy Press.

Shearing, C.D. and P.C. Stenning (1984). Say "Cheese!": The Disney Order That Is Not So Mickey Mouse. In C.D. Shearing and P.C. Stenning, Private Policing. Newbury Park, CA: Sage.

Sherman, L. (1990). Police Crackdowns: Initial and Residual Deterrence. In M. Tonry and N. Morris (Eds.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 12. Chicago: University of Chicago Press.

_____(1995). Hot Spots of Crime and Criminal Careers of Places. In J. E. Eck and D. Weisburd (Eds.), Crime and Place: Crime Prevention Studies. Vol. 4. Monsey, NY: Willow Tree Press.

Sherman, L., P.R Gartin and M.E. Buerger (1989). Hot Spots of Predatory Crime: Routine Activities and the Criminology of Place. Criminology 27:27-56.

Sherman, L. and D. Weisburd (1995). General Deterrent Effects of Police Patrol in Crime "HotSpots": A Randomized Controlled Trial. Justice Quarterly 12:626-648.

Smith, M. (1995). Rapid Repair: A Proposal for Research. M.A Thesis. School of Criminal Justice, Rutgers University.

Spelman, W. (1995). Criminal Careers of Public Places. In J. E. Eck and Weisburd D (Eds.), Crime and Place: Crime Prevention Studies. Vol. 4. Monsey, NY: Willow Tree Press.

Sutherland, E.H. (1947). Principles of Criminology (4th Ed.). Chicago, Il: JB Lippincott Company.

Tonry, M. and D.P. Farrington (1995). Strategic Approaches to Crime Prevention. In M. Tonry and D. Farrington (Eds.), Building a Safer Society: Strategic Approaches to Crime Prevention, Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 19. Chicago: Chicago University Press.

Tyrpak, S. (1975). Newark HighImpact AntiCrime Program: Street Lighting Project Interim Evaluation Report. Newark, N.J: Office of Criminal Justice Planning.

Visher, C. and D. Weisburd (1997). Identifying What Works: Recent Trends in Crime Prevention Strategies. Crime, Law and Social Change.

Waller, I and N. Okihiro. (1978). Burglary: The Victim and the Public. Toronto: University of Toronto Press.

Webb, B. and G.Laycock (1992). Tackling Car Crime: The Nature and Extent of the Problem. Crime Prevention Unit Paper 32. London: Home Office.

Weisburd, D. (1993). Design Sensitivity in Criminal Justice Experiments. In M. Tonry and N.Morris (Eds.), Crime and Justice: A Review of Research. Vol. 17. Chicago: University of Chicago Press.

Weisburd, D and L Green (1994). Defining the Drug Market: The Case of the Jersey City DMA System. In D.L. MacKenzie and C.D. Uchida (Eds.), Drugs and Crime: Evaluating Public Policy Initiatives. Newbury Park, CA: Sage.

_____(1995a). Policing Drug HotSpots: The Jersey City Drug Market Analysis Experiment. Justice Quarterly 12:711-735.

_____(1995b). Measuring Immediate Spatial Displacement: Methodological Issues and Problems. In J. E. Eck and D. Weisburd (Eds.), Crime and Place: Crime Prevention Studies. Vol. 4. Monsey, NY: Willow Tree Press.

Weisburd, D., L Maher and L Sherman (1992). Contrasting Crime General and Crime Specific Theory: The Case of HotSpots of Crime. Advances in Criminological Theory 4:45-70

Whitehead, J.T. and S.P. Lab (1989). A MetaAnalysis of Juvenile Correctional Treatment. Journal of Research in Crime and Delinquency. 26:276-295.

Wolfgang, M.E., R. Figlio and T. Sellin (1972). Delinquency in a Birth Cohort. Chicago, IL: University of Chicago Press.